

לולב וערבה פרק רביעי סוכה

מסורת הש"ס

(א) מנחות דף י. עה: | קטשה
יד: | (ב) כ"ב דף לו: | (כ"ק
קטו: | (ג) | במשנה תרומות
פ"ח מ"ו | א"ח כ"ה | ור'
נחמיה תמיר אהנס כב"ה | א
המתי | הכא מפורש ע"י
הלך | מתי | הש"ס
הכ"ה | (ד) | (להמן נא: |

תורה אור השלם

1. וכי תגשוק עוד לזכות
אך רע וכי תגישו פסח
וחלה אין רע הקריבו
גא לפחתך הירצק או
הישא פניך אמר ה'
עבאוח: מלאכי א ה

הגהות הב"ח

(ב) תוש' דר"ה ולי מיימי
ישי' ולא כשי כהן ורגדו
הנחיה: (ג) בא"ד מדרך כל
הקדשים כגלי הנפסלים:
(ד) בא"ד להיפסל כל יחל
יספוק ההיה שמעתי
קמל': (ה) בא"ד קדש
כמלי כוספיו וישי' יוש
הוא דהא קאמרינן הס
אכל יצאה מין דמרי
ישי' אלא חת ינח
מקדשה ואמרינן
כסנים אלמא מרת יבש
מתקדשה וכן כסף כל
המקדשים:

מוסף רש"י

כלי שרת אין מקדשין
אלא מדעת. שהטעם
בזה צריך שיהיה לשם כך
מיוחד. וזהו מצינו. כל
כלי שרת אין מקדשין
אלא מדעת. שהטעם
בזה צריך שיהיה לשם כך
מיוחד. וזהו מצינו. כל
כלי שרת אין מקדשין
אלא מדעת. שהטעם
בזה צריך שיהיה לשם כך
מיוחד. וזהו מצינו. כל

וואי מימי במקדש איפסלו בלינס. האיל ואקדשו קדושת הגוף הו
 לכו כאמורי קרבן: חוקים אמר. הא ודאי מלית למשמע מינה דאין
 שיעור למיס אבל קידוש שלח מדעת לא שמעין מינה וטעמא דממני
 גלא מימי במקדש דמאן דחיו לבו
 שרת סבר לעזת שיעדשכ כל מינו
 בו מאתמול וכיון דאין שיעור למיס
 קדוש הכלי וקא חזי דממסר לכו
 ש"מ אין לינה מועלת בננסים ונפא
 מינה חורבה: ר' ינאי אמר. אפילו
 חיימא יס שיעור למיס ואפ"ה נפק
 מינה חורבה: גזירה שמה ואמרו
 לקידוש ידים ורגלים. לכהן גזול
 מלאוס מקדוש בכלי שאין מקדשים
 ידים ורגלים אלא במים מקדשים
 דומיא דכור שנמשח בשמן המשחה
 מקדש את מימיו והס לקדוש ידים
 ורגלים ואף קפון של זכס שחיו עושין
 לנבדול של כ"ב לקדש הימנו ידיו
 ורגליו דכאמרי' בסדר יומא פ' ט"ז
 בקלפי (דף מג:) מקדש היה ואמי
 למקדש הכל לקידוש ידים ורגלים
 מילאוס וליה לכו שיעורא שפ"ה
 ק' לנזין דאין קדש כלל ונקדשו וי
 חזי דממסר לכו אמר אין לינה מועלת

[illegible]

החדרן עלד לולב וערבה

החליל חמשה ושש. פעמים שהוא ששה ימים פעמים חמשה: והוא חליל. שהיו מחליין לרבות שמחה לבית השואבה: **ביום השואבה**. כל שמחה זו אינה אלא בשביל ניסוח המים **בדמפרס** (וי"ט) ושואבתם מים בשקן: שאינו דוחה בו. הלכך כל י"ט להיות בשבת פשוט להו ששה חוליו של מועד נמלא חליל ששה חל י"ט בחול הוא להו תרי יומי שבת וי"ט דלא דחי להו (שבת) פשוט להו חמשה: גמ'

ודף עב:) מיהו יש לדחות בדלן עם הוצא שאני דלא נסכים הבאים
 היתירה (מנחות עט.) ואילו בפני עמלן חנן בזמן מעילה (דף י.) קידש
 (שם) קדשו (ו) הוכשרו ליסלל כנצולו ויום ובחמורא כפורים וצילנו ולא
 יצא חרדי דלא מתי לבי גבי שמי האלס ולתם הפסים ומנחות ולא מתי
 יצא בדוריתו לימא במקום זריין יאמא אורחא דמילתא הוא דדך
 יוצא הוא אלס דקראמרין התם כיון דפריש אקומו אקמ דעמיה ו
 אלמלא מדת יבש לא נקדשה וכן בסוף כל המנחות בלות מלא (שם)
 ושיאא הקדשן כמורו ופריז דתנן ר"ש אומר בלולא הי רג
 לא משום דלי מקדשה היא ומפסיל ביולא אלס מנחה דדכר מביעור
 ביולא מנחת כהנים וחביתו כהן גדול דלית בזה קמילא ונפסים הבאים
 דכוותיה אמרין בסוף ב"ש בנזחים (דף עא:) שן לו ממזרים שמקדש
 דכלי שרת אית מקדשן אלס בפנים אס כן אכתי מיקלן לו וניתי
 בלינה וי"ל דלא מתי עיילי שמהי מחשבת עבוד

חזקיה אמר בלי שרת אין מקדשין שלא טרעוהו מימה דנפ"ה תת
קדשו ארבעים מתוך שמונים ר' יוחנן אמר לא קדשו ומס'
ונומן כן קשיא דרבי לוא אמר דרב פפא פקד פקדוהו הכס דרב
קמיילת פסולין דרבי לוא ענו אלא קמן אלא קדשו פסל ופריז וכו' וכו'
שרה אין מקדשין אלא מדעת ומיחו דר' יוחנן איכא לגמרי שאני מש
מחק קשה שאין שיעור למים ואפ"ה אין מקדשין אלא מדעת מ"ל דה
שרה ממדשין שלא בזמני מ"ל גרע

החליל. הא דלא קמיני כ"ד יום טוב שחל להיות בשבת חלילי שש
למסמר ולמחר חלילי של יום השואבה דדייק מינה בנמרא

שמינו רוחה לא את יו"ט ולא את השבת. אע"ג דחיליל אינו ל
דפ' משילין (בזה דף לו:) וקיי"ל דלחן שבות במקדש בית

١٠

עין משפט
ור מצוד

כח א מ"י פ"ג מהל'
 פסול מוקדשין
 הלכה כ':
ק ב מ"י פ"י מהלכות
 תמידין הלכה ו':
קא ג מ"י פ"יא מהל'
 שמירת הנפש הל'
 ד:
קב ד מ"י פ"י מהלכות
 אסורי זנות הלכה י'
 פטג לארץ שיט:
א ה מ"י פ"ט מהלכות
 טולג הלכה יג:

לעזי רש"י

קול"ר (קולידור"א).
ססנות.

רבינו חננאל

ועדו וחוקיו
היו חלק בהו
והבחינים משפטיו
מִכָּאֵל שֶׁמִּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם
מִכָּאֵל מִפְּדוּלֵי לֵב בִּימֵי
וַיִּשְׁלַח לָהֶם עֵץ הַחַיִּים
אֲתָם כֵּן תִּזְכְּרוּ
הַמִּתְחַיֵּם מִמֶּנִּי שֶׁיִּשְׂרָאֵל
לְשׁוֹנוֹ שֶׁכֵּן כֵּן
אִי אֶרֶץ שְׂבִיחַ שְׂבִיחַ
הַמִּתְחַיֵּם אֲלֵיהֶם (אֲשֵׁי)
אֵם מִשְׁמֵי מִשְׁמֵי אֲלֵיהֶם
כִּי מִשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם
בִּיטוּן שֶׁכֵּן כֵּן קִדְּשׁוּ אֶת־
וַיִּקְרָעוּ לִפְתָּח לִפְתָּח
לֵב תַּחֲמִי, לֵב תַּחֲמִי
מִנֵּה יִשָּׁה יִשָּׁה מִשׁוֹם גִּיל
כֹּסֶם מִשְׁמֵי מִשְׁמֵי
כֵּן בִּזְמַן שֶׁתַּחֲתִּינָהּ
מִמֵּשֶׁת אֶת־שְׁתֵּי הַלֵּב
מִשְׁמֵי אֵין יִשָּׁה מִשְׁמֵי
יִשְׂרָאֵל מִנֵּי אֲשֶׁר הָיָה
זֶה לִפְנוֹת זֶה לִפְנוֹת
וְאֵין בִּיטוּן (הַמִּתְחַיֵּם)
(הַמִּתְחַיֵּם) לִפְתָּח לִפְתָּח
כֵּן כֵּן יִשָּׁה יִשָּׁה יִשָּׁה
אֲתָם אֲלֵל לִיבִי
רִמְסֵם מִנֵּה אֲלֵל לִיבִי
דְּמִשְׁמֵי יִצְחָק אֲלֵל לִיבִי
לֵל הַמִּתְחַיֵּם וְכֵן יִשָּׁה
יִצְחָק אֲלֵל לִיבִי
הַחֲלִיל מִשְׁמֵי רִשְׁשָׁה
הַחֲלִיל לֵל לִיבִי
שְׁוֹאֵת אֲשֶׁר חֲדָה אֵין
אֲתָם אֲלֵל לִיבִי
וְכֵן

וא"י סיירת זהו במקורשת איפסלו ביניה ואת דעשה כמי שמלאכו
הקוף כיון שנחמלה של חומה דכלי שרת אינס מקדשים של
חומה ואי משום דכי מטו לילי דבי שימשי חיקדוש דלילה אין מחוסר
וזמן ומיפסלו בלינה סוף סוף מאחר דקודם לכן נתמלאו ים לנו

לחושבן כללי מלחם הקורבן דלא שבת
נמנחת פ' שמי לחם (דף ק. וס) וס'
גבי לחם הפנים שסדרו אחר השבת
שאליו הוא על פלגן כמי ימים
אין צדק כלום דנעשה כמי שסדרו
הקורבן ו"ל דלא דמי דשמי הכא דלא
נע' (א) צדק נבדל הכונה בצמיו וז"ל
והלא נלחמיט שז' וזה המחזקת להשיב
לוינ מקדשת היתת דלא קמי שמי
מקדשת דקמתי גבי חצית ולא קמי
שיבו מקדשין אומן ככלי שבת אחר
קודם ניסוך וא"כ היאך צדק ממלאין
ממי השולח הוא מיפסלי ביוזא כיון
דנתקדשו ככלי שרת פ' היכי דביבא כיון
כלינה וכן פ' בקוערס נהדיא בריש
שמי מדות (מנחות פז: וס) גבי שבת
אבל מקדש ליפסל בלינה וביבא וכן
המוזק מקדש (נחמית דף פה.) מפרש
בקוערס אבל מקדשין ליפסל אלא
יא חוד קלעים או נגע בו טבול יוס

הדרך עלך לולב וערבה

קדושים יום ורגלים דרך כל
הקדשים (ו) הנספלים יוצא וישראל
קשה ממי דלגותם לזה מפיסלי
ומיחו אין מכלן קושיא כל כך דלון
כלי שרת מתקדש בחוק עד שיתכן
פנים דלמחר שמואל בהדיא שיתכן

ההזנחה מקדש (שם דף פח.) דכלי שרת אין מקדשין אלא מתחין ואין
מקדשין אלא מבנים אבל קשה מפ"ק דמנחות (דף ט. וס.) דפליגי
בבבלי חוץ לעומת עזרה דרש לוקי' אמר כשרה דמכרהוהוה כל עשר
בבבלי נמי לא תעביד ור' יוחנן אמר פסולה כיון דעשייתו בלא נהי
דכרהוהוה כל עשר פנים מיהא בעיא אלאכלא בפנים מקדשא ופסלי'
אלא מיפסלא ביזאא וכן משמע בפ' התכלת (שם מה.) דאמר רב ששת
הכי מנאי' כרבי סבירא לכו דאמר שמיטה מקדשא פי' דליפסלא ביזאא
ובסוף (א) שמעתי (דף מה.) קאמר הא דלא כרבי דאי כרבי כיון דאמר
שמיטה מקדשא דפרק לכו היזא אי אבראי אפסלי ביזאא משמע
דיוקא משום שמיטה מקדשא הוא מיפסלא ביזאא הא לאו הכי לא
הוה לא מיפסלי בליה אלא בשמיטה הוה דאמר ועירי' בפרק
בבבלי נפסלו בליה ועוד י' לנדקא מהוה דתנן פרק שני דמעילה
קמי' וביזא אפי' אפי' דגבי עופות הוה מני למיטא לאו מני
למני' הוה מני' דאמרין פ"ק כל שעה (פסחים לו.) גבי לשה דמנחה
שיתה במקום זריזין ויזאה דקידוש ידים ורגלים לאו משום פסול
דיוק פרק שמי' הלכה (מנחות כ:) אמרת יישון ועריכתן מבחון
(דריש ר') שמעון תנור טהור שמי' פסמים שטהא אפייתן בטנור
לומר שמי' הלכה וזהו הפסם כשרה עזרה וכשרות אפי' שמי'
לא לזוילא דבר לחוץ שנתקדש וז"ת כיון דנקדושת כולו לא מיפסלא
בפני עצמן אימת מיפסלי ביזאא וי"ל דאי דכאנתן מועיל קידוש כלי
מחירו לן וי' מחירין מעדלנות בבלי אמר תאמר לפי מה שפירש'
קידוש הוא יכנסום עזרה עד לאחר עומת השחר כדי שלא יפסלו
משער ואל להשקותם כל כך בדי שרת בחוץ:

ה' (מנחות ע"ב): פליגי בתורה ששחטה על שמונים מלות חוקיה אחר
 ראוי דלפניו כבלי שרת מקדשין שלא מדעת חוקיה סבר מקדשין
 כלי שרת מקדשין שלא מדעת ופליגי דלמחנות דף א' וס' ב' ו
 דר ליה לקומץ לזבחייה לוקדש וליפסול א"ר יוחנן דאמר ליה
 דהמחן שמקדש מ' מחוץ ס' מדעת מקדש נמי שלא מדעת אבל
 י' הכל שלא בזמן הזה אע"ג דאמרין כסוף שמי הלחם (שם ק.) דכלי
 א' וס' מחנות מחנות לזבחייה לא מדעת:

לב וערבה
ובשאר כל הימים חמשה כלעיל בפרק לולב (דף מ"ג:) משום דנבי
אז הוא דלא דמי הא דמכרנו דמי:

ורא לאלא משום שמה יתקן כלי שיר כמו לא מספקין ולא מטפחין
השואבה שאני כדאמרין בגמרא דאניה אלא משום שמה יתירה: